

EMILY GRIMOIRE

IMPRACTICAL MAGIC

Vertaling Saskia Peeters

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Emily Grimoire

Oorspronkelijke titel: *Impractical Magic*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Saskia Peeters

Omslagontwerp: Sarah Foster © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Omslagbewerking: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Dawn Cooper / The Artworks Inc

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 7477 1 (e-book)

NUR 302

Originele uitgave verschenen bij AVON, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, 1 London Bridge Street, London SE1 9GF.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

*T*erwijl haar Uber over de heuvel zoefde, zat Scarlett op de achterbank nerveus van een koffie te nippen die ze beter niet had kunnen kopen. Ze had een knoop in haar maag, die alleen maar erger werd van de venti-cappuccino met twee shots espresso.

Scarlett tuurde argwanend naar buiten. Daarbeneden in de vallei hield Oak Haven zich bedeesd schuil achter een sluier van herfstbladeren in rode, gele en groene tinten. Toch herkende ze de daken van bekende gebouwen, het kringeltje rook uit de schoorsteen van de theesalon, de torenspits van de dorpskerk. Het dorp in de verte oogde knus en vertrouwd, maar er hing een bepaalde siddering in de lucht, een prikkel die zich ophield aan de randen van Scarletts gezichtsveld. Is er daar iets veranderd, vroeg ze zich af. Is er iets mis? Of is het alleen maar anders doordat ik ben veranderd?

Scarlett was niet van plan geweest om naar Oak Haven terug te keren voordat ze tussen zes planken lag. Het voicemailbericht van haar zus Delilah had echter die kenmerkende geen-vragen-stellen-toon gehad, vol urgentie en verkapte beschuldigingen. Stond de herberg van de familie in brand? Lag er een lijk? Meerdere lijken? Delilah had het niet gezegd.

Het vooruitzicht om naar huis te gaan vervulde Scarlett met een misselijkmakende mengeling van verwachtingsvolle hoop en overwel digende angst. Er wachtten zoveel prachtige dingen op haar in die vallei, en ook zoveel vreselijke.

En dan was er nog Nate, die het allebei was.

‘Pardon, juffrouw?’ Marty de Uberchauffeur tikte op zijn telefoon.

‘Mijn gps lijkt de weg kwijt te zijn. Hij kan het adres dat je me hebt gegeven niet vinden.’

‘Ach ja,’ zei Scarlett gelaten. ‘Dat gebeurt wel vaker. Maak je geen zorgen. Ik weet waar ik moet zijn, helaas.’

‘Sorry, wat was dat laatste?’

‘Niets, Marty.’ Hoe dichterbij Scarlett bij huis kwam, hoe groter de knoop in haar maag werd. Dit is een vergissing, dacht ze. Het maakt niet uit wat Delilah zei. Ik had niet terug moeten komen. Ik heb hier niets te zoeken. Niet na wat ik heb gedaan.

Maar... nu is het te laat. ‘De volgende straat links.’

Toen ze het dorpscentrum naderden, zag Scarlett iets weerzinwekkends. Iets verbijsterends. Iets wat ze nog nooit in Oak Haven had gezien en in geen duizend jaar had verwacht te zien.

Een knaloranje ruitvormig verkeersbord: WEGWERKZAAMHEDEN.

‘Wegwerkzaamheden?’

‘Dit is New England,’ mansplainde Marty. ‘Door het ruige weer wordt er altijd wel ergens aan de weg gewerkt. Dat hoort er hier gewoon bij.’

‘Ik ben hier opgegroeid, dus ik ben bekend met het weer. Wegwerkzaamheden bestaan niet in Oak Haven. Wij repareren onze wegen met magie.’

Hij schoot in de lach. ‘Dat zou nog eens mooi zijn. Een tovenaars die gewoon met zijn vingers knipt.’

‘Ik maak geen grapje. Ik ben een heks, en mijn zussen ook. Alle vrouwen in Oak Haven zijn heksen.’

‘Ja, vast. Zelfs in Oz verschijnt er zo nu en dan een kuil in de weg.’

Wat jij wilt, dacht Scarlett. Het maakte niet uit of hij haar geloofde of niet; over een kwartier zou hij dit hele gesprek weer vergeten zijn. ‘Daar rechtsaf.’

In een regio die bekendstond om frisse herfstlucht, knusse houten huizen en zoetkruidige van alles en nog wat, was Oak Haven veruit het frist, knust en zoetkruidigst. De bomen beperkten zich niet tot het standaard oranje, rood en geel. Nee, in Oak Haven kleurden de blade-

ren sprankelend abrikoosroze, fonkelend sangriapaars en glanzend brons. En het ging nog veel verder dan dat. De herfstdagen waren een perfecte combinatie van warme zon en een koel briesje, met avonden die net kil genoeg werden om een lievelingstrui aan te trekken. De winkelpuizen waren versierd met kransen van gedroogde bladeren en maischillen, en op elke straathoek stond een vogelverschrikker. Scarletts geboortedorp telde meer appelciderdonutverkopers per hoofd van de bevolking dan elke andere plaats in de Verenigde Staten. Er hing voortdurend een vage geur van kruidnagel in de lucht.

Oak Haven zou op het wensenlijstje van iedere herfstliefhebber moeten staan. Er zouden fotoreportages in luxe reismagazines moeten verschijnen en lovende televisie-items van Oprah Winfrey moeten worden uitgezonden.

Toch vonden maar weinig toeristen de weg naar Oak Haven. En degenen die er per ongeluk terechtkwamen? Die kregen direct na vertrek een aanval van geografisch geheugenverlies. Googles vele pogingen om het gebied in kaart te brengen hadden nog nergens toe geleid. Lokale weersvoorspellers lieten het dorp links liggen omdat ze het nergens op hun kaarten konden vinden.

Die collectieve vergeetachtigheid was geen toeval. Het was tovenarij. Dezelfde tovenarij die de bomen zo spectaculair en het weer zo perfect maakte. Een bezwering die bewust was uitgesproken en zorgvuldig in stand werd gehouden door de Raad van Oudere Heksen in het dorp. Een raad die al eeuwen werd geleid door Scarletts familie.

‘Wauw,’ jubelde Marty. ‘Wat is het hier prachtig. Moet je al die mooie, oude huizen zien. Hoe kan het dat ik hier nooit eerder ben geweest?’

‘Dat ben je wel,’ zei Scarlett. ‘Je kunt het je alleen niet herinneren.’

‘Dat bestaat niet! Ik zou me dit absoluut hebben herinnerd.’

‘Wat jij wilt.’ Het had geen zin om hem tegen te spreken als hij het toch weer vergat.

‘Wat ik nu wel zou willen weten... Hoe ken jij deze plek?’

‘Ik ben hier opgegroeid.’

‘Serieus? En je bent weggegaan? Waarom zou iemand dit paradijs willen verlaten?’

‘Tja, dat is een nogal persoonlijke vraag, Marty.’ Het antwoord borrelde als maagzuur in Scarletts binnenste omhoog. Het zit namelijk zo, Marty, dacht ze bij zichzelf, soms maakt iemand zo’n enorme fout, doet ze iets wat zo onvergeeflijk is, dat ze niet meer terug naar huis kan, nooit meer, hoe graag ze dat misschien ook wil. Dus verhuist ze naar San Francisco en doet ze alsof er niets aan de hand is. Scarlett wist echter dat Marty zoveel eerlijkheid niet aan zou kunnen. Daarom zocht ze haar toevlucht tot de verklaring die ze iedereen gaf die zich afvroeg waarom ze al tien jaar niet meer thuis was geweest. ‘Mijn familie is gestoord.’ Dat was niet waar, maar het snoerde mensen meestal de mond.

Alleen Marty niet. ‘Ach, kom op zeg, dat is geen reden. Iedere familie is op de een of andere manier wel gestoord.’

‘O, vast en zeker. Is dat niet wat Tolstoj zei? “Iedere familie is op zijn eigen manier gestoord.”’ Ook dat grapje was iets wat Scarlett achter de hand hield, klaar om af te vuren als iemand te nieuwsgierig werd. ‘Mijn familie is niet zomaar gestoord. Mijn familie is volledig, compleet, over the top gestoord.’ Zoals altijd liet die uitspraak een zure smaak in Scarletts mond achter. Haar familie was zo slecht nog niet. Eigenlijk mocht ze al haar familieleden heel graag. Dat was echter niet iets wat ze graag met Uberchauffeurs wilde delen.

‘Ja, ach, je vindt ze misschien gek, maar het is wel familie en families moeten bij elkaar blijven. Vind je ook niet?’

‘Bij elkaar blijven?’ Ze liet een verbitterd lachje horen. ‘Geloof me, er gebeuren erge dingen als wij bij elkaar zijn, Marty. Heel erge dingen.’

‘Daar geloof ik niets van. Je weet toch wat ze zeggen: het hemd is nader dan de rok.’

Lieve help, dacht ze. Van alle Ubers op de wereld moest ik zo nodig in die van dr. Phil stappen.

De auto rolde gestaag voort over de slingerweg, langs schilderachtige huizen met witte hekken en kleurige tuinen.

Ten slotte bereikten ze Galloping Hill Road, die rechtstreeks naar

het vijftal klinkerstraten leidde dat moest doorgaan voor het ‘centrum’ van Oak Haven. Eerst moest de auto echter Bonfire Creek oversteken, waarvan de oevers waren begroeid met guldenroede en asters. Het riviertje vormde een spiegel waarin de herfstbomen die het omzoomden werden verdubbeld. Het water kabbelde onder een alleraardigste, zij het onbetrouwbaar uitziende brug met stalrode zijkanten en een mansardedak door.

Marty stuurde zijn auto na een lichte aarzeling langzaam de brug op. De oude houten planken piepten en kreunden onder het gewicht van het voertuig en er steeg een geur van vochtig hout op. Marty maakte een zacht hm-geluidje. Hij had duidelijk zijn twijfels bij het besluit om zijn kostbare Kia Sorento op de gammele oude brug in de waagschaal te stellen.

‘Toen we klein waren sprongen we altijd van deze brug af,’ zei Scarlett ter afleiding.

‘O, echt...’ Hij staarde door de voorruit terwijl de auto langzaam verder rolde, alsof hij de brug met zijn concentratie in de lucht kon houden.

‘Nee, eigenlijk niet,’ gaf ze toe. ‘Bonfire Creek is best ondiep. De volwassenen waarschuwden altijd dat we te pletter zouden vallen als we het probeerden. Al is het mij wel een keer gelukt.’

‘Ah, knap, hoor,’ zei Marty, die waarschijnlijk alleen geïnteresseerd was in het behoud van zijn Kia.

‘Mijn ouders gingen natuurlijk volledig uit hun plaat en gaven me drie maanden huisarrest, maar... ik moet zeggen dat het het waard was. Ik ben de enige die ooit van dat dak is gedoken.’

Ineens beseftte Scarlett dat ze hier al tien jaar niet meer was geweest. Misschien deden alle kinderen het nu. Misschien was het helemaal niet zo’n prestatie.

Eindelijk was de auto aan de andere kant van de brug en kon Marty ontspannen – een beetje. Waarschijnlijk maakte hij zich al zorgen over de terugweg.

Toen de Uber door het centrum van Oak Haven reed, keek Scarlett

door het raam naar buiten en fronste ze haar voorhoofd. Er klopte iets niet, en het waren niet alleen de wegwerkzaamheden. Al haar favoriete winkels waren er nog: Henrietta's muziekzaak, reisbureau Wanderlust. De lantaarnpalen waren versierd met guirlandes van frisse bladeren, de bloembakken stonden vol kleurige chrysanten en parkeren langs de straat was blijkbaar nog altijd gratis. Alles leek normaal, maar toch... klopte er iets niet. Er waren geen kinderen op het dorpsplein die speelden in bergen bijeengeharkte bladeren. Geen lampionnen die grijnzend voor de ramen hingen. En...

O! Ineens wist ze het. Waar waren de pompoenen?

In Oak Haven ging de herfst altijd gepaard met pompoenen. Pompoenen in de etalages, pompoenen op het dorpsplein, pompoenen waar je maar keek. Er waren pompoenen in de vorm van zwanen en ufo's. Er waren pompoenen met wratten en pompoenen met vleugels, pompoenen met twee kleuren, drie kleuren en zelfs met nog meer kleuren. Honderden, nee, duizenden pompoenen, een kudde pompoenen, een woestenij van pompoenen, een compleet gekkenhuis. Zoveel pompoenen als alleen maar kon worden bereikt door een veelvoud van toverspreuken in een samenkomst van door pompoenen bezeten heksen.

Terwijl de Uber door de straten reed, zag Scarlett nergens een woestenij van pompoenen. Ze zag zelfs helemaal geen pompoenen.

Toen werd haar aandacht getrokken door het weer. Dat was... oké. Niet perfect, licht bewolkt. Gewoon... wel goed. En ze realiseerde zich dat de pompoenen slechts een symptoom waren. Wat eraan scheelde, was dat alles normaal was.

Oak Haven zag eruit als een willekeurig liefelijk, smaakvol gedecoreerd dorp in New England. Het was altijd een betoverend plaatsje geweest. Nu was het gewoon een plaatsje.

Enkele dagen eerder had haar zus Delilah een dringend voicemailbericht ingesproken waarin ze Scarlett opdroeg direct naar huis te komen. Scarlett had enkel met haar ogen gerold, omdat ze niet kon bedenken waar haar zus zich zo druk om maakte. Nu ze echter vanuit de auto naar haar onherkenbaar normale dorp keek, werd Delilahs

cryptische boodschap ineens verontrustend duidelijk: er was een probleem met de magie in Oak Haven.

Het voicemailbericht had geluid: ‘Scarlett, kom naar huis. Het gebeurt weer.’ En toen, bijna als een bijkomstigheid: ‘O, en Nate vraagt naar je.’ *Klik*.

~

Dat Delilah Nates naam had laten vallen was een rotstreek.

Het doen-ze-het-of-doen-ze-het-niet-drama van de tieners Scarlett en Nate had iedereen in Oak Haven geboeid. Ze waren tenslotte nakomelingen van de meest vooraanstaande families in het dorp, de Melroses en de Williamsen. Alleen al om die reden zou hun verbintenis vanaf het begin voorbestemd zijn. En als heksen zeggen dat iets voorbestemd is, dan menen ze dat. Voor de ouderlingen in Oak Haven was het verhaal van Scarlett en Nate niet zozeer een kwestie van doen-ze-het-of-doen-ze-het-niet, maar van wanneer-doen-ze-het-verdorie.

Helaas hielden de heksen geen rekening met een fundamentele eigenschap van tieners: als je wilt dat ze iets doen, is het ergste wat je kunt doen ze aansporen om het te doen. Hoe vaker Scarlett en Nate te horen kregen dat ze voor elkaar voorbestemd waren, hoe hardnekkiger ze vasthielden aan de friendzone. Ze waren onafscheidelijk, maar op zuiver platonische wijze – halsstarrig platonisch, zelfs. Ze negeerden het gefluister, gegiechel en alle blikken van de koppige toeschouwers in het dorp, en hielden vast aan hun eigen, zuiver vriendschappelijke koers.

En toen Scarlett en Nate eindelijk in de gaten kregen dat de heksen het waarschijnlijk de hele tijd bij het juiste eind hadden gehad? Toen was het al veel te laat.

~

De Uber stopte voor een enorme plattelandsherberg met mansardedaken, een veranda rondom en een onwaarschijnlijk aantal torentjes.

Er waren rijkelijk versierde gevelspitsen en een reusachtig glas-inloodraam met afbeeldingen van de heksenprocessen van Salem.

Marty keek er met open mond naar. 'Wat is dit voor iets?'

'Ons familiebedrijf,' zei Scarlett terwijl ze uitstapte. 'Ook wel bekend als het gekkenhuis.'

Marty stapte uit om Scarlett's bagage te pakken. Op het moment dat hij de kofferbak openmaakte, klonk er een luid geraas uit het hoogste torentje van het hotel. Het geraas werd gevolgd door een meisjesachtige gil en rinkelende ramen, waarna een grote pompoenkleurige rookpluim uit het torentje omhoog schoot, om het hotel heen cirkelde en in de lucht verdween. De dag veranderde abrupt in nacht, er volgden bliksemschichten en een donderklap, en duizend pompoenen vielen uit de lucht. Ze rolden over het gazon en sloegen te pletter op het trottoir.

Daarna kwam de zon even snel terug als hij was verdwenen. De vogels begonnen weer te fluiten en Marty's Kia zat onder de pompoenprut.

Boven in het torentje leunde een jonge vrouw met een ontembare bos witblond haar uit het kapotte raam naar buiten. 'Is iedereen in orde daarbene- O mijn god!' gilde ze. 'Het is Scarlett! Scarlett is thuis! Scarlett! Je bent thuis!'

'Dat kun je wel zeggen.' De aanblik van de malle grijs van haar zus maakte dat Scarlett haar zorgen heel even vergat. Ze moest er wel om lachen. 'Hoe gaat het?' schreeuwde ze omhoog naar het torentje.

'Verschrikkelijk! Er zijn geen pompoenen in dit stomme dorp.'

'Dat viel me al op. Ik zie dat je aan een oplossing werkt.'

'Ja, ach.' Luna had een muzikale lach. 'Het ging niet helemaal zoals gepland. Blijf staan. Ik kom naar beneden. Verroer je niet!'

Marty keek met open mond naar Scarlett, toen naar zijn auto vol pompoensmurrie, en toen weer naar Scarlett. 'Je familie is gestoord, hè?'

'Mijn kleine zusje Luna spant de kroon.'

'Was dat... eh... Ik bedoel, is ze...'

'Of dat magie was? Of ze een heks is?' Scarlett moest stiekem lachen om Marty's ontreddering. 'Dat zei ik toch?'

'En jij?'

‘Een ex-heks,’ gaf ze toe. ‘Hoewel, nu ik hier ben begint het toch weer te kriebelen. Zeg, zal ik je auto voor je ont-pompoenen?’

‘Eh...’ zei hij terwijl hij achterwaarts bij haar vandaan schuifelde, ‘dat hoeft niet. Ik moest toch nog door de wasstraat.’

‘Wat jij wilt, Marty.’

Toen de Uber wegscheurde, keek Scarlett naar haar bagage, die in een plas van uiteengespatte pompoenen stond. Ze keek op naar de veranda en probeerde moed te verzamelen om verder te lopen.

Weet je zeker dat je dit wilt doen?

Nope.

Is het te laat om te vluchten?

Luna’s uitgelaten gezicht verscheen in de deuropening.

Yep.